

סיפורי

מעשיות גליון

פאר'ן שבת טיש

פרשת יתרו
מכריזים הודש אדר
כ"ד שבט שנת
תשפ"א לפ"ק

שנה 2, גליון 13
(28)

ארויסגעזעבן דורך אונזות היכל הקודש הרסלב

מוהרא"ש זכרונו לברכה איז דאס מסביר (ספר נהרי אפרסמון) לויט ווי חכמינו זכרונום לברכה זאגן (אבות ד, א): "איזוהו גבור הכובש את יצרו", ווער איז א גבור? דער וואס האלט זיך איין פון ווערן אין פעס; דאס קען מען דערקענען אויף א מענטש פון אינדרויסן צי ער איז א פעסן, מען זעט ווי אזוי ער רעדט מיט מענטשן, ווי אזוי ער פירט זיך אויף מיט זיינע ארומיגע.

נאר דאס וואס ער חתמי'ט זיך אז ער איז איין איש אמת אין איין עניו. דאס ווייס איך ניט.

איז דער ראש ישיבה שליט"א אריין אין א לענגערע שמועס איבער דעם און געזאגט: עס איז נישט מעגליך צו דערקענען א מענטש פון אינדרויסן, מען קען נישט וויסן אויף א מענטש צי ער איז אן עניו אדער נישט; דאס איז א טעות וואס זייער אסאך מענטשן מאכן, מען מיינט אז דער צדיק איז דער וואס גייט איינגעבויגן, זיין קאפ פאלט אים אראפ וכו', אבער דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן קצ"ז): "כי בודאי אין זה מעלת הענוה להראות עצמו בכפיפת ראש בדרך שטות פאלו הוא ענו, כי זה ענוה פסולה", עס איז נישט קיין ענוה צו גיין מיט אן איינגעבויגענעם קאפ, מען קען גיין מיט א גראדע אויפגעהויבענע קאפ און זיין ביי זיך צעבראכן כפרס הנשבר.

א מענטש קען אויסקוקן אינדרויסן ווי א עניו, ער גייט מיט א איינגעפאלענע קאפ, ער קוקט אלץ אראפ, ער גייט אלץ

שבת קודש פרשת מקץ, שנת תשפ"א לפ"ק קטן, איז דער ראש ישיבה שליט"א געווען אין וויליאמסבורג יע"א; אינדערפרי איז געווען א אויפרוץ פון א חתן גרו יאיר א תלמיד הישיבה; נאכ'ן דאווענען האט דער ראש ישיבה שליט"א אנגעהויבן א נייע מעשה, מעשה ו', ממלך עניו.

מעשה אמאל איז גווען א מלך דער מלך האט גיהאט א חכם. האט זיך דער מלך אן גירופן צום חכם: באשר סע פאר האנדין א מלך. וואס ער חתמות זיך. אז ער איז א גרויסער גבור און איין איש אמת און איין עניו. (כלומר איין אמתיר מענטש און האלט פון זיך נישט) א גבור וויס איך. אז ער איז א גרויסער גבור. ווארין ארום זיין מדינה גייט דער ים. און אויף דעם ים. שטייט חיל אויף שיפין מיט הורמאטיס און לאזן ניט צו טרעטין. און פון דעם ים איינעוויניק. איז פאר האנדין א גרויסער זומפ ארום דער מדינה. וואס סע איז דארטען מער ניט דא נאר א קליין וועגיל. וואס סע קאן דארט ניט גיין נאר איין מענטש, און דארטין שטייען אויף הורמאטיס. און אז איינער קומט מלחמה האלטין שיסט מען מיט די הורמאטיס. קאן מען אהין ניט צו טרעטין.

זאגט דער ראש ישיבה שליט"א: וואס הייסט א גבור?

א מעשה פארן שבת טיש

איך

האף אז דו

האסט הנאה פון די בריוון וואס איך שיק דיר זען טאג, מיין גאנצע פונגה איז נאר אז דו זאלסט ווערן מחונק און דו זאלסט אנהייבן פון דאסגיי צו לערנען און דאווענען.

די איינציגסטע עצה פטור צו ווערן פון דעם זצ"ל הרע וואס וויל אונז אויסרייסן פון די וועלט און פון גענע וועלט איז נאר דורך תורה ותפלה, חז"ל זאגן (סידושין ב) "אם פגע בך מגנל זה משכחו לבית המדרש", אויב דער מגנל דער זצ"ל הרע האט דיך געטראפן און דו ווילסט פטור ווערן פון אים, גיי אין בית המדרש דאווענען און לערנען וועסטו פטור ווערן פון אים. תורה און תפילה איז די איינציגסטע עצה קעגן דעם זצ"ל הרע, דער רבי זאגט (לקוטי מוהר"ן א) "עיקר הכנעתו של יצר הרע הוא, על ידי התורה, דער עיקר ווי אזוי מען

וועלט, אז א מענטש לערנט נישט תורה האט ער נישט קיין לעבן, זיין לעבן איז ווי א ח"י, ווי א גוי רח"ל, תורה איידלט אויס א מענטש, און תורה מאכט זאט א מענטש.

טייערער ברודער וועק זיך אויף פון דיין שלאף, כאפ א משניות און זאג אפאר פרקים, געס א גמרא און לערן כאטש איין דף גמרא, עס קומט א טאג וואס דער מענטש בלייבט איינער אליין נאקעט פון קאפ ביז פיס, און נאר די פרקים משניות און דפים גמרא וועט איבערבלייבן פון דיר. דאס איז היכל הקודש און דאס האב איך באקומען פון מוהרא"ש, איינער וועט דיר זאגן אז ער האט די בעקישטע פון מוהרא"ש, איינער וועט דיר זאגן אז ער האט די בענקל פון מוהרא"ש, אלעס איז שטותים והבלים, און נישט פאר דעם זענען מיר געקומען אין "היכל הקודש", זע אז דו זאלסט האבן א פרק משניות פון מוהרא"ש, א דף גמרא פון מוהרא"ש.

קען פטור ווערן פונעם זצ"ל הרע איז דורך לערנען תורה, והתורה היא בחינת וי", און די תורה האט די אויסזען פון די אות ו', ווייל די לוחות איז געווען ברייט זעקס טפחים און לאנג זעקס טפחים, והי"ו הוא צורת מסל, און א ו' זעט אויס ווי א שטעקן, כי התורה הקדושה מכניע את הוצר הרע שרופה לעשות את האדם משוגע ממש חס ושלום, און די תורה איז צוגעגליכן צו א שטעקן, ווייל אזוי ווי א משוגענער פארשטייט נישט וואס מען רעדט צו אים, נאר מען דארף אים שלאגן מיט א שטעקן, אזוי אויף דער מענטש וואס זינדגט איז דאך אויף ווי א משוגענער וואס פארשטייט נישט גארנישט, נאר מען דארף אים שלאגן מיט די תורה אזוי וועט ער אויפהערן זינדיגן.

אין ברסקלב איז געווען א גרויסער מענטש ר' אברהם ב"ר נחמן, האט ער געזאגט: "דער זצ"ל הרע וויל נישט צונעמען זענע וועלט פון א מענטש, ער וויל צונעמען די וועלט מיט זענע

אין די זייט פון די גאס וכו', מיינט דאס אָבער נאָכנישט אז ער איז אַן עַנְי, עס קען זיין אז זיין קאפ פאלט אים פשוט אַראַפּ... ער קוקט אלץ אַראַפּ ווייל ער שׂעמט זיך פשוט צו קוקן צו יענעם אין פנים, האַבנדיג מורא אַפּשׂר וועט יענער עפּעס טראַכטן אויף מיר... ער גייט אין די זייט פון די גאס ווייל ער איז אַ בטלן וכו'; די אַלע זאכן קענען פשוט קומען פון אַ נישט געזונטע נאטור, פון ווייניג זעלבסטזיכערקייט. דער הייליגער רמב"ן וואס שרייבט (אגרת הרמב"ן): "ואל תביט בפני אדם בדברך עמו", דו זאלסט נישט קוקן יענעם אין פנים ווען דו רעדסט מיט אים, - דאס מיינט מען געזונטע מענטשן, אָבער איינער וואס קען נישט קוקן אויף מענטשן ווייל ער איז נישט געזונט, ער האט מורא וואס וועט מען זאגן אויף מיר... וכו' - ביי אַזאַ איינעם איז דאס נישט קיין ענווה נאר פשוט אַ קרענק.

און די זעלבע פארקערט, אַ מענטש קען אויסזען מסודר דיג, אַנגעטון מיט שיינע קליידער וכו' אָבער אינעווייניג איז ער איין שטיק ענווה, ער האלט גארנישט פון זיך. מוהרא"ש זכרונו לברכה האט דערציילט: דער הייליגער צדיק רבי מנחם מענדל מוויטעפסק זכותו יגן עלינו איז געווען גאר אַ גרויסער עניו, ער איז געווען זייער צעבראכן ביי זיך אין הארץ, אויף אזוי ווייט אז זיין רבי דער גרויסער מגיד פון מעזריטש זכותו יגן עלינו פלעגט אים שטענדיג אויסלויבן און זאגן: "זאלסט וויסן אז יעדעס מענטש וואס דו זעסט, ביסטו חשוב'ער פון אים", כּדי ער זאל זיך שטארקן פון זיין צעבראכענקייט, און אזוי זעט מען אויך אין זיין הייליג ספר 'פרי הארץ' ווי ער חתמ'עט זיך אונטער זיין נאמען: "נאום השפל באמת, מנחם מענדל" - דאך האט מען גארנישט געקענט אַנזען אויף אים פון אינדרויסן, נאר פארקערט, ער פלעגט גיין אַנגעטון מיט שיינע טייערע קליידער וכו', אָבער אינעווייניג איז ער געווען זייער קליין ביי זיך.

אסאך מענטשן האבן נישט געקענט דערליידן מוהרא"ש ווייל ער איז געזיץן אויבן אַן מיט אַ עמוד וכו' בשעת די אַנדערע מפרסמים אין ברוסלב זיצן אונטן צוזאמען מיט די עולם וכו' - זאגט דער ראש ישיבה שליט"א: עס האט נישט צוטון וואו מען זיצט, מען קען זיצן אויבן אַן מיט אַ עמוד און זיין בטל ביי זיך מיט

די גרעסטע מאס שפלות, ווידער קען מען זיצן פון אונטן און זיך גרויסן איבער יעדעס וכו'.

אין אלע ישיבות און כוללים איז דער נושא פון 'גאווה' און 'ענווה' גאר אַ גרויסע סגיא, מען רעדט שטענדיג פון דעם ווי שטארק מען דארף אַכטונג געבן ווען מען לערנט און דאווענט מען זאל חס ושלום נישט צוקומען צו קיין גאווה וכו', אָבער ביי מוהרא"ש האט מען נישט גערעדט פון די גאנצע נושא, מוהרא"ש ברענגט אריין אזא אלקות, אזא ליכטיגקייט אין אונז, מיר זאלן שפירן דעם אייבערשטן, מיר זאלן לעבן מיט'ן אייבערשטן, ממילא דארף מען מער נישט אַרבעטן אויף די זאכן, מען הייבט אַן שפירן: 'מיין דאווענען - איז אייבערשטער', 'מיין לערנען - איז אייבערשטער', 'אלעס וואס איך טו - איז אייבערשטער', דעריבער וואו קומט נאך אריין אינעם בילד דאס 'איך', 'איך' - האב דאס געטון, 'איך' - האב יענען געטון, אלעס איז דאך סיי ווי דער אייבערשטער.

און איך וויל אז דו זאלסט מיט ברענגען דעם פאטרעט פון דעם מלך. ווארין דער מלך האט גיהאט אלע פאטרעטן פון אלע מלכים. און דער פאטרעט פון דעם מלך (דהיינו וואס ער האט זיך אזוי גיחתמ'ט כנ"ל) האט זיך ניט גיפונען ביי קיין שום מלך. ווארין דער מלך איז פאר בארגין פון מענשען. ווארין ער זיצט אונטער א פיר האנג. און ער איז ווייט פון די לייט פון זיין מדינה.

איז דער חכם גינאנגען אין דער מדינה אריין. האט זיך דער חכם מיישב גיווען. ער באדארף וויסן דעם מהות פון דער מדינה (כלומר די זאך פון דער מדינה ווי אזוי די מדינה פירט זיך) און דורך וואס קאן ער וויסן דעם מהות פון דער מדינה. דאך דעם קאטאנועס פון דער מדינה. ווארן אז מיבאדארף וויסן א זאך. מוז מען וויסן דעם קאטאנועס פון דער זאך.

דער רבי געבט אונז א סימן ווי אזוי מען קען דערקענען א מענטש, זיין לעבנסשטייגער, דורכ'ן הערן וואס ער רעדט; מען הערט די אינהאלט פון זיינע ווערטלעך. אויב מען הערט פון אים ליצנות אויף צדיקים, אויף די וועגן פון די צדיקים - דאן ווייסט

אין אַנדערע חסידות'ן איז אַ גאנצע עסק ווער עס האט די חפץ פון רבין און יענע חפץ פון רבין, אָבער אַ מענטש כאַפּט נישט אַז מען האט גארנישט פון דעם, אַלעס איז הַבַּל הַבָּלִים, דער עיקר איז מען זאל זיך נישט לאָזן נאָרן, דער רבי זאָגט: (שיחות הר"ן סימן נ"א) "את זה תקבלו ממני שלא יטעה אתכם העולם", דאס זאלט איר מקבל זיין פון מיר איר זאלט אייך נישט לאָזן נאָרן, די וועלט נאָרט אייך. וואס וועט טוין זיין אז דו וועסט האָבן מוהרא"ש'ים פענקל וכו'? איינער איז געקומען צו ר' נתן זאָגן אז ער האט דעם רבי'נס קאפּל, האט אים ר' נתן געזאָגט: דו האַסט דעם רבי'נס קאפּל, האַלט אייך מיטן קאפּל, איך האב דעם רבי'נס קאפּ. ווייל דאס איז דער עיקר, צו פאלגן דעם רבין; און געדענקען אז איין טאג וועט קומען דער מלאך מיט די טויענט אויגן און וועט מיר הרגענען, מען וועט מיר אַראַפּ לייגן אויפן ערד מיט די פיס צום טיר און קיינער וועט אויף מיר נישט רחמנות האָבן, און נאר די פּרקים משניות און דפים גמרא וואס איך האב אריין געכאַפּט ווען

עס איז מיר געווען ביטער און שווער, דאס וועט מיר באַגלייטן. ר' נחמן טולטשינער האט אמאל געכאַפּט אַ היטש מיט איינעם יוסל פאַראַנטשיק, אזוי שמועסנדיג זאָגט ער פאַר ר' נחמן טולטשינער: "איך האב געקענט דעם רבין", ר' נחמן איז געווארן זייער פרייליך און ער האט אים אביסל מקנא געווען, איז ער געקומען צו ר' נתן און אים געזאָגט אז ער האט געטראָפּן איינער יוסל פאַראַנטשיק וואס ער האט געקענט דעם רבין, זאָגט אים ר' נתן: "יוסל פאַראַנטשיק האט נישט געקענט דעם רבין, ער האט נאר געזען דעם רבין, אָבער דו קענסט דעם רבין", ווייל דו לערנסט די ספרים פון רבין, אזוי ווי דער רבי זאָגט (לקוטי מוהר"ן חלק א סימן קצ"ב) "פּנּו שְׂכָלו וּנְשַׁמְתוּ נִמְצָאִים בתוך ספרו", אז די פנים, שכל און נשמה פונעם צדיק געפונט זיך אין זיינע ספרים, קומט אויס אז איינער לערנט די ספרים פון הייליגן רבין, דער קען דעם רבין, און ער איז אַ ברוסלב'ער חסיד, אָבער אז מען לערנט נישט די ספרים האט מען

(גענומען פון עצתו אמונה פרשת טהרה תשע"ו)

מען שוין גלייך וואס דער מענטש איז, זיין גאנצע קאפ איז אין שטיק טומאה.

רבי נתן זכרוננו לברכה זאגט (עיני לקוטי הלכות, ספר תורה, הלכה ג) אז ליצנות איז 'אבי אבות השמאה'; ווייל עס איז נישט דא נאך אזא טומאה וואס נעמט אַוועק די אמונה און קדושה פונעם מענטש ווי די טומאה פון ליצנות, אזוי ווי מען זעט אז חכמינו זכרונם לברכה זאגן (יומא פו:): "הבא ליטמא פותחין לו", ווער עס וויל אַוועק גיין פונעם אייבערשטן העלפט מען פון הימל ער זאל קענען אַוועק גיין, שנאמר (משלי ג, לד): "אם ללצים הוא יליץ", זאגט רבי נתן, פארוואס האבן חז"ל אַנגעכאפט דוקא דעם פסוק? ווייל אז א מענטש וויל טון עבירות ברענגט מען אים אַ לץ, און ער לאכט אפ פון אלעס וואס צדיקים זאגן, אזוי פאלט ער ממילא אראפ רחמנא לצלן אין עבירות. דער הייליגער מסלת ישרים (מסלת ישרים, פרק ה) שרייבט אז ליצנות איז ווי א פאנצער קעגן יראת שמים; פונקט ווי א מענטש וואס טוט זיך אן א פאנצער קעגן מען אים נישט שישן - די פאלן גייען נישט אריין אין אים, אזוי איז ליצנות א פאנצער אנטקעגן יראת שמים.

און דער ראש ישיבה שליט"א דערציילט: איינמאל האט איינער וואס האט זיך געדרייט ביי מוהרא"ש חתונה געמאכט אין א אנדערע לאנד, יענער האט מיר אמאל געהאלפן וכו' בין איך געפארן אהין צו די חתונה אלס הכרת הטוב, יענע וואך בין איך נישט געקומען צום שיעור וואס מוהרא"ש האט געגעבן ליל שישי ווייל איך בין געווען ביי די חתונה, געווענליך האט מיר מוהרא"ש קיינמאל נישט פארגעהאלטן ווען איך האב געפעלט פונעם שיעור, אבער די אנדערע וואך נאך די חתונה האט מיר מוהרא"ש פארגעהאלטן: "וואו ביסטו געווען פארגאנגענע וואך?" האב איך געזאגט פאר מוהרא"ש: "איך בין געפארן צו יענעם חתונה אלס הכרת הטוב וכו'" האט מיר מוהרא"ש געפרעגט זייער שארף: "וואס!?!; צו אים ביסטו געפארן אלס הכרת הטוב?! ער וויל דיר אומברענגען..."; זאגט דער ראש ישיבה שליט"א יענער פלעגט מאכן ליצנות אויף מוהרא"ש, האט מוהרא"ש מיר אַנגעוואונט איך זאל זיך היטן פון אים, ווייל דורך זיינע ליצנות קען איך חס ושלום פארלירן מיין גאנצע אידישקייט רחמנא לצלן.

מען דארף זיך זייער היטן פון לצים ווייל ליצנות קען אויסרייסן דעם מענטש פונעם אייבערשטן און פונעם צדיק רחמנא לצלן. ליצנות האט נישט קיין שכל, דער לץ קומט נישט מיט קיין הסברים אנטקעגן דעם צדיק, ער געבט א קליינע לאך און דער מענטש ווייסט שוין נישט צי ער זאל ווייטער קומען צום צדיק ווייל יענער האט געלאכט...; באלד גייסטו ארויס פון שול וועט דיר איינער אפשוטעלן פּרעגן: "וואו האסטו געדאווענט, אין היכל הקודש? וואס האט מען גערעדט דארט, מען האט ווידער גערעדט פון שלום בית... פון תהלים... פון זאגן משניות... - יעצט ווערסטו אינגאנצן צעמישט, דו ווייסט שוין טאקע נישט פארוואס דו קומסט צום רבי'ן, מען רעדט דאך דארט פון שלום בית וכו'.... אפּשר דארף ער יעצט טאקע צוריקגיין צו זיין אלטע פלאץ וואו ער האט נישט געלעבט ווייל יענער אזויגערופענער חבד האט געגעבן א מאך מיט די האנט...; באלד וועט איינער צוקומען צו דיר און זאגן זאגן מיט א ביטול: באלד וועט איינער צוקומען צו דיר און זאגן מיט א ביטול: "אה, דו דרייטסט זיך אין 'היכל הקודש'... וואו מען מאכט חתונה יונג, ווייל דעמאלט איז מען ריין פון עבירות...; מען מאכט ביליגע חתונות, ענק זענען קלוגער פון יעדן... - יעצט וועסטו שוין 'מוזן' אויסגעבן שווערע טויזנטערס ווייל יענער האט געזאגט: "אה...", יענער האט געגעבן א לאך...

דער רבי זאגט (ליקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן קלג): "שמעתי

בשם הבעל שם טוב, שאמר", איך האב געהערט נאכזאגן פון הייליגן בעל שם טוב זכותו יגן עלינו וואס האט געזאגט: "אוי ואבוי, כי העולם מלא מאורות וסודות נפלאים ונוראים, והיד הקטנה עומדת בפני העינים, ומעכבת מלאות אורות גדולים", גיוואלד, די וועלט איז פיל מיט ליכט און וואונדערליכע סודות און דער קליינע הענטעלע פארשטעלט אלעס. מוהרא"ש פלעגט זאגן פשט דערין וואס ער האט געהערט פון א פשוט'ער איד [מוהרא"ש פלעגט צולייגן אז אין א טארבעלע פון אן ארעמאן קען מען אויך אמאל טרעפן א בריליאנט, אזוי אויך קען מען אמאל הערן פון א פשוט'ער מענטש א טייער ווארט], אז דאס גייט ארויף ווען איינער קומט צום רבי'ן און הערט שיינע עצות און התחזקות ווי אזוי מען קען לעבן א שיינע לעבן און ווי אזוי מען קען זיך דערהאלטן - סיי מיט זיך אליין, מיט פרנסה, מיט א ווייב, מיט קינדער און מיט וואס נישט וכו' וכו'; ווייל דער רבי האט דאך עצות אויף טריט און שריט, אבער - גיוואלד און געשריגן: "דאס קליינע הענטעלע פארשטעלט אלעס", אז א פרישער מקורב טרעפט אן א לץ און דער לץ פּרעגט אים: "וואו דרייסטו זיך?" און יענער ענטפערט אים אז ער האט געטראפן א ליכטיגע ווינקל וואו ער איז זיך מחוץ, און ער האט אַנגעהויבן לעבן וכו' וכו', מאכט דער לץ מיט די האנט אזא תנועה פון ביטול און יענער טראכט שוין וכו'... אויף דעם האט דער הייליגער בעל שם טוב געשריגן: "גיוואלד"; און אויף דעם דארף מען טאקע שרייען: "גיוואלד, גיוואלד".

און דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט: איך קען מקרב זיין יעדן איינעם אויסער א לץ, אפּשר זענען דא ספעציעלע דינים אדער משפיעים וואס קענען זיך אויך אפגעבן מיט לצים אבער איך דערווייטער זיך זייער פון זיי. דער ראש ישיבה שליט"א האט עס צוגעגליכן צו די הלכה וואס ווערט געפסקעט אין שלחן ערוך (יורה דעה, סימן קה, סעיף ד): אויב האט זיך אויסגעגאסן קאלטע מילך אויף א הייסע שטיקל פלייש ווערט סיי די מילך און סיי די פלייש אסור צו עסן, ווייל 'תתאה גבר', דער אונטערשטער איז שטערקער פונעם אויבערשטן, די הייסע פלייש מאכט אויך הייס די קאלטע מילך, אבער אויב איז די מילך געווען הייס און די פלייש קאלט, בלייבן ביידע מותר צו עסן, ווייל דער אונטערשטער וואס איז קאלט מאכט אויך קאלט דעם אויבערשטן, שטייט אבער דארט (שם, ועיין שם בטורי זהב סעיף קטן ו, וש"ד סעיף קטן ז) אז מען דארף אפשיילן א דיגע שיקט פון די פלייש, ווייל 'אדמיקר ליה בלע', ביז דער אויבערשטער ווערט קאלט פונעם אונטערשטן האט דער אונטערשטער אביסל שוין איינגעזאפט א טעם פונעם אויבערשטן, - זעט מען פון דעם ווען צוויי זאכן קריגן זיך קען אפילו דער שוואכערער אביסל שעדיגן דעם שטערקערן, די זעלבע זאך איז ווען עס קומט צו מקרב זיין איינעם, מען רעדט מיט איינעם פון די עצות פון רבי'ן, דארף מען זייער אכטונג געבן ער זאל זיך נישט אפשוואכן, אויב איז יענער א לץ לא עלינו, וועט ער ביז-דערווייל וואס דו ביסט אים מסביר דעם רבי'נס 'סדר דרך הלימוד', וועגן רעדן צום אייבערשטן - זיך פארדרייען מיט זיינע קשיות: "וואס איז דען ווערד סתם זאגן ווערטער פון תורה אן פארשטיין...?" "פארוואס דארף מען מאכן התבודדות איז דען נישט גענוג צו דאווענען שחרית, מנחה און מעריב...?"; דערפאר דארף מען זייער אכטונג געבן מיט וועמען מען רעדט, ער זאל דיר נישט קענען אַוועקנעמען פונעם אייבערשטן.

ווארן סע פאר האנדן במה אירליי קאטאוועס. סע פאר האנדן איינער וויל טאקע יענעם טרעפן מיט זיינע רייד. און אז יענער קוקט זיך ארום. זאגט ער אים איך טרייב קאטאוועס אזוי ווי סע שטייט אין פסוק במתלהלה היררה זיקים וכו' ואמר

הלא מצחק אני (בלומר אזוי ווי איינער שיסט פייילן אין הארצן אריין. און ער זאגט איה מרייב קאטאוועס) און אזוי איז פאר האנדן איינער וואס ער מיינט טאקע אויף קאטאוועס. און ער איז פארט מזיק דעם אנדערן מיט זיינע רייד. און אזוי איז פאר האנדן כמה אירליי קאטאוועס. און סע פארהאנדן אין אלע מדינות איין מדינה וואס די מדינה איז פולל אלע מדינות. (בלומר די מדינה איז דער עיקר און דער פלל פון אלע מדינות) און אין דער מדינה איז פאר האנדן א שטאט וואס די שטאט איז פולל אלע שטעט פון נאר דער מדינה וואס זי איז פולל אלע מדינות. און אין דער שטאט איז פארהאנדן איין שטוב וואס זי איז פולל אלע שטיבער פון דער גאנצע שטאט וואס די שטאט איז פולל וכו' פנ"ל. און דארט אין דער שטוב איז פארהאנדן א מענטש וואס ער איז פולל נאר די שטוב, וואס די שטוב איז פולל וכו' פנ"ל. און דארט איז פארהאנדן איינער וואס ער מאכט נאר דאס ליצנות און דעם קאטאוועס פון דער גאנצער מדינה.

האט דער ראש ישיבה שליט"א ממשיך געווען: דער רבי האט אונז אויסגעלערנט דעם עצה ווי אזוי צו דערקענען א מענטש ווער ער איז - לויט זיינע רייד, ווי אזוי ער רעדט; איה בין זייער סענסיטיוו צו הערן בדיחנים ביי חתונות, צומאל דערקענט מען גלייך אויף זיי ווער זיי זענען, זיי רעדן געמיין, מיט גיבול פה וכו', דער הייליגער רבי זאגט (ספר המידות, אות גיבול פה, סימן א): "ווער עס רעדט גיבול פה איז א סימן אז זיין גאנצע קאפ איז אים פארדארבן רחמנא לצלן".

און דער ראש ישיבה שליט"א רופט זיך אן צו א בחור: אויב דו הערסט פון אנדערער בחורים רעדן גיבול פה, זיי רעדן פון מיידלעך וכדומה, אנטלויף פון אים ווי פון פייער; איה בעט דיר, אויב דו ווייסט אדער דו הערסט איינעם רעדן גיבול פה - זאלסטו מיר גלייך קומען דערצייילן; מוהרא"ש האט מיר מדריש געווען ווי אזוי צו פירן די ישיבה, ער האט אוועקגעשטעלט די יסודות; איה האב שוין געהאט אין ישיבה בחורים וואס זענען ליידער געווען זייער אראפגעפאלן אין די ערגסטע זאכן וואס מען קען נישט רעדן דערפון, האט מיר מוהרא"ש שטענדיג געזאגט: 'לאז אים קומען אין ישיבה, רעדט צו אים זיין וועט ער זיך טוישן און צוריקקומען צום אייבערשטן', אבער אויף בחורים וואס רעדן גיבול פה האט מיר מוהרא"ש געזאגט זיי זאל איה פארשיקן פון ישיבה, ווייל אויב וועל איה זיי האלטן אין ישיבה אפילו איין טאג קענען זיי פארדארבן אלע אנדערע בחורים, השם ישמרנו. דאס וואס איה זאג שטענדיג א בחור זאל נישט זיין פארנומען מיט א צווייטן'ס רוחניות דאס איז אלעס ווען א בחור איז אראפגעפאלן צווישן זיך אינעם אייבערשטן, ער דאווענט נישט, ער לייגט נישט קיין תפילין רחמנא לצלן - דעמאלט דארפסטו אים נישט נאכקוקן, דאס האט נישט מיט דיר, עס איז נישט דיין עסק, אבער ווען א בחור רעדט גיבול פה האט דאס דאך יא צוטון מיט דיר, באלד וועט ער דיר מטמא זיין השם ישמרנו.

דערנאך האט דער ראש ישיבה שליט"א גערעדט פון די שמחה פון די אויפרוף פון דעם חתן גרו יאיר און געזאגט: מיר האבן דא דעם טייערער חתן גרו יאיר, אפשר איז יעצט די פאסיגע צייט דאס ארויסצוברענגען; אין אנהייב ווען איה האב געעפענט די הייליגע ברסלב'ע תלמוד תורה האב איה נישט געהאט אין פלאן צו עפענען אלע כיתות אויף איינמאל, איה האב געפלאגט קודם צו עפענען נאר פאר קליינע קינדער און צוביסלעך צולייגן די אנדערע כיתות,

אבער הערנדיג מען עפענט א חדר, זענען געקומען עטליכע אנשי שלומינו און געטון א ווילדע זאך, א שגעון, אזוי ווי דער רבי ניצט דעם לשון (ספורי מעשיות מעשה י'): 'און האט גיטאן א ווילדע זאך און סע איז טאקע גווען צום אמת א שגעון', זיי זענען געקומען מיט א קאר מיט אלע זייערע קינדער און זיי אראפגעלייגט אין חדר און זיך אוועקגעפארן... איה דארף זיך יעצט פארען מיט קינדער פון אלע יארגענג, אבער אן אינטערעסאנטע זאך זעט מען, אלע קינדער וואס האבן דעמאלט געלערנט אין חדר זענען שוין חתונה געהאט אדער האבן זיי חתונה בקרוב, דער חתן איז שוין פון די יונגסטע, דער יונגסטער איז מיין זון אלחנן חיים גרו יאיר וואס גייט אויך אס ירצה השם חתונה האבן בקרוב; זעט מען פון דעם וואס דער רבי צאלט צוריק פאר איינער וואס טוט פאר אים מיט מסירת נפש, ווער ווייסט, ווען נישט דער רבי - וואו זיי וואלטן געהאלטן, צי זיי וואלטן שוין געהאט געטראפן זייער שידוך, אפגערעדט די פשוט'ע משפחות נאר אפילו די שיינע משפחות מוטשען זיך אויך סתם אזוי, מען זיצט מיט קינדער פון די אכצן ביז די אכט און צוואנציג יעריגע. זעט מען פון דעם ווער עס העלפט דעם רבי'ן מיט מסירת נפש, ער העלפט בויען דעם רבי'נס מוסדות, איז זוכה צו שיינע זאכן. יעצט איז שוין נישט אזא מסירת נפש דאס אריינצולייגן אין ברסלב, אבער היינט איז דא אנדערע זאכן וואס מען טוט מיט מסירת נפש, אדער דעם קומענדיגן חדר וואס מען וועט עפענען - אז מען וועט טון מיט מסירת נפש וועט דער רבי צוריק צאלן זייער שוין.

דער אייבערשטער זאל העלפן מיר פאלגן דעם רבי'ן וועלן מיר האבן א שיינע לעבן, אמן.

שיחות: נאך דעם שיעור האט דער ראש ישיבה שליט"א גערעדט עטליכע שיחות איבער די ענינים וואס מען האט גערעדט ביים שיעור און געזאגט: אפילו דער רבי רעדט זייער שארף קעגן 'לצנות' דארף מען אבער וויסן נישט אלעס הייסט לצנות; אין לשון הקודש זענען דא צוויי באזונדערע ווערטער, 'לצנות' און 'בדיחות', 'לצנות' מיינט שפעטן און חזק מאכן פון א ערליכע זאך, אבער 'בדיחות' מיינט סתם פרייליכע ווערטלעך, און דער ראש ישיבה שליט"א האט געגעבן א ביישפיל פון א ווערטל וואס מען מעג זאגן ווייל עס האט נישט קיין לצנות אין זיך, דער ראש ישיבה שליט"א האט געזאגט: ביי מיר ביי די שבת'דיגע סעודות מאכט מען אסאך ווערטלעך עס זאל זיין אינטערעסאנט פאר די קינדער, מיין זון גרו יאיר האט געכטן געזאגט א ווערטל וואס איז נישט קיין לצנות: איינמאל האט א אמעריקאנער איד געוואלט זאגן פאר אן ארץ ישראל'דיגער איד אז עס רינט וואסער פון זיין עירקאנדישאן, אבער דער ארץ ישראל'דיגער איד האט נאר געקענט לשון הקודש, דער אמעריקאנער איד האט נישט געוואוסט ווי אזוי מען זאגט עס אויף לשון הקודש האט ער געזאגט: "משיב הרוח ומוריד הגשם..." - האט דער ראש ישיבה שליט"א אויסגעפירט דאס איז א ביישפיל פון א ווערטל וואס מען מעג זאגן.

נאך האט דער ראש ישיבה שליט"א געזאגט: דער רבי האט געזאגט אז מען קען זאגן ווערטלעך מיט די פאלגענדע דריי תנאים: איינס - אן קיין גיבול פה; צווייטנס - נישט אויף א צווייטן'ס חשבון; דריטנס - מען זאל נישט מיינען זיך, און דער רבי האט אויסגעפירט: "היינט גייט זאגט ווערטלעך"; מען קען לערנען פשט אין רבי'נס ווערטער "היינט גייט זאגט ווערטלעך" אויף צוויי וועגן, איינס, ווער קען נאך היינט זאגן ווערטלעך מיט אזעלכע דריי שווערע תנאים, אבער מען קען אויך זאגן פשט אז היינט קען מען שוין טאקע זאגן ווערטלעך ווען מען געט זיך אכטונג פון די דריי תנאים.